

Andrea: Já se učím v posteli. A... no, všechno dělám v posteli vlastně. - Nebojíš se, že usneš? - Někdy, když nemůžu spát, tak vlastně si vezmu učení do postele a vím, že usnu.

Eduard: Doma, před počítačem. U svého stolku, v mém pokoji.

Viktor: Záleží, jak na co. Spíš doma, bych řekl. Ale zase ta knihovna má tu výhodu, že se tam můžeme sejít s více lidma (lidmi) a víc se jako motivujeme k tomu učení. Takže když je to nějaká větší zkouška, tak ta knihovna je asi lepší, no, pro mě.

Jana: Nejvíc se učím doma, v posteli, což nikdo nechápe, protože většinou lidi u toho usínají (usínají). Ale mně to nejvíc vyhovuje.

Vavřinec: Většinou doma u stolu. Já jsem se učil tak, že jsem si jako přepisoval ty zápisky a pak jsem si ještě dělal další výpisky a ještě výpisky z výpisků. A postupně jsem si už neopisoval to, co jsem si pamatoval, ale už jsem si opisoval jenom to, co jsem si nepamatoval, abych... Jsem dělal jako takový výcuc (výpisky). Ale venku jsem se moc neučil, protože jsem k tomu potřeboval takový jako stůl a tužku a papír a takové jako pevné zázemí.

Michal: Nejraději se učím v prostoru, kde jsou další studenti, protože mě to motivuje, abych se na to soustředil. Když jsem třeba v pokoji sám, tak vždycky odbíhám, když to k nějakému jinému projektu. Nebo si začnu číst knihu. Anebo uklízím. Zatímco když jsem ve studovně a kolem mě je dalších třeba šest, sedm lidí, kteří se učí, tak si říkám: Oni se učí taky, Míšo, měl bys taky!